

Tadeusz Śliwa, *Bialic Dominik (1912–1984)* [w:] Tekstowa kartoteka osobowa przemyslan, pod red. Anny Siciak – na stronie Przemyskiej Biblioteki Publicznej;
zob. także Tadeusz Śliwa, *Bialic Dominik (1912–1984)* [w:] *Słownik biograficzny twórców oświaty i kultury XIX i XX wieku Polski południowo-wschodniej*, pod red. Andrzeja Meissnera, Kazimierza Szmyda, Rzeszów 2011 s. 37

Bialic Dominik (1912–1987), kanonik kapituły przemyskiej, profesor Seminarium Duchownego.

Ur. 31 VII 1912 r. w Błażowej pow. rzeszowski. Naukę w gimnazjum klasycznym w Rzeszowie zwięńczył w 1931 r. egzaminem dojrzałości. W tym roku rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne w Instytucie Teologicznym złączonym z Sem. Duch. w Przemyślu. Po IV kursie został wysłany na dalsze studia na jezuicki uniwersytet w Innsbrucku (Austria).

W czasie wakacji w 1936 r. otrzymał w Przemyślu święcenia kapłańskie. Doktorat z teologii, po zdaniu egzaminów i przedstawieniu w 1937 r. pracy na temat reformy liturgii na soborze trydenckim (1542–1563), uzyskał w 1938 r. Po powrocie był krótko kapelanem bpa F. Bardy, potem wikarym w Strzyżowie i Żurawicy, od XI 1944 r. etatowym katechetą w Gimnazjum Kupieckim i Handlowym w Przemyślu. Otrzymanej w 1949 r. propozycji objęcia wykładów z dogmatyki w Sem. Duch. we Wrocławiu nie mógł przyjąć wobec braku zgody bpa F. Bardy, natomiast w r. akad. 1949/1950 rozpoczął wykłady w miejscowym Instytucie Teologicznym, z etyki i historii filozofii (do 1975 r.), z przerwą w r. akad. 1952/1953 wobec usunięcia z Przemyśla pod nacijskim władz państwowych ks. M. Jastrzębskiego, po którym objął wykłady z teologii dogmatycznej, co

kontynuował do 1985/1986, ale w ostatnich latach we współpracy z innymi. Od 1952/1953 prowadził lektorat z j. niemieckiego. W wykładach z dogmatyki opierał się na podręczniku M. Sieniatyckiego, ale słuchacze podkreślali, że odznaczały się zwięzłością i jasnością, ze szczególnym uwzględnieniem argumentów rozumowych. Wobec braku podręczników z podstawowych traktatów opracował skrypty, również z historii filozofii, które stanowiły wtedy ogromną pomoc w procesie dydaktycznym. Celem utrwalenia w pamięci treści wykładów, organizował kolokwia. Na egzaminach wymagał dużo i stosował całą skalę ocen. Z upływem lat – łagodniał. Zaliczano go do tych, którzy dużo nauczyci. Oprócz pracy dydaktycznej spełniał szereg innych funkcji, m.in. w sądzie biskupim, w 1955 został kustoszem Muzeum Diecezjalnego, w 1959 kanonikiem gremialnym katedralnej kapituły przemyskiej, a w związku z tym opiekunem jej biblioteki i archiwum kapitulnego, mieszczącego się w archiwum diecezjalnym.

W bibliotece, zniszczonej w 1/3 w stosunku do stanu przedwojennego, w ciągu 25 lat ponownie skatalogował kilkanaście tysięcy wol., w tym także starodruków, i udostępnił do korzystania w wyremontowanych dla niej suterrenach domu kapituły.

W latach 1962–1966 z kilkunastu starych parafii ściągnął ok. 2680 woluminów, w tym najwięcej starodruków, jak również ok. 1000 woluminów przekazanych w testamencie ks. bpa W. Tomaki i włączył je do biblioteki. Jako opiekun archiwum kapitulnego sprawił, że zmikrofilmowano najstarsze kodeksy zasobu. Był także dyrektorem Związku Misyjnego i Związku Mszalnego, referentem do spraw kultu maryjnego i spraw mariologicznych, kierował pracami

związanymi z procesem beatyfikacyjnym na terenie diecezji, ks. J. Balickiego i s. Leonii Nastał służebniczki, co łącznie pochłaniało mnóstwo czasu.

Jego bibliografia podmiotowa obejmuje 47 pozycji drukowanych (do 1995 r.). Znajdują się w niej artykuły naukowe w: *Polskim słowniku biograficznym* (6), *Encyklopedii Katolickiej* (11), art. w „Homo Dei”, najczęściej na tematy mariologiczne, oprócz wspomnianych skryptów, osobną grupę stanowią artykuły dewocyjne. W dziejach kultury umysłowej, zwłaszcza diecezji przemyskiej, zajął poczesne miejsce.

Zmarł nagle w pierwszym dniu po 75 urodzinach. Został pochowany w Błazowej.

Bibliografia: Szal A., *Duchowieństwo diecezji przemyskiej o.ł. w latach 1918–1939*, wyd. 2, Przemyśl 2005, wg indeksu; Śliwa T., *Ks. Dominik Bialic (1912–1987)*, „Premis-
lia Christiana” t. 1: 1987/88, s. 177-182, tamże bibliogr.; Tenże, *Słownik polskich teologów katolickich*, t. 8: 1981–1993, pod red. J. Mandziuka, Warszawa 1995, s. 62-64, tamże bibliogr.;